Dincolo de realitate

1

Dacă cineva ar privi în aceste momente oraşul de deasupra, de la o oarecare înălţime care să-i permită atât o imagine în ansamblu şi cel puţin o parte a detaliilor, şi ar reuşi să vadă prin întunericul nopţii şi fumul des, ar observa cu uşurinţă clădirile în ruine, cadavre solitare alături de grămezi de moloz şi obiecte aruncate pe străzi. În unele locuri, deasupra rămăşiţelor unor foste clădiri se ridică şuioare de fum care se răspândesc rapid deasupra întregului oraş. Urmele de cauciucuri care porneau spre toate direcţiile şi rămăşiţe de maşini arse răspândite prin oraş şi pe o rază de câţiva kilometri în jurul lui indicau faptul că oamenii încercaseră să părăsească în grabă oraşul dar că nimeni nu a ajuns prea departe.

Parcă tocmai trecuse o furtună sau un război prin zonă... dar nici o furtună sau vreo altă catastrofă naturală nu fusese responsabilă de distrugerea acestui oraş.

Prin acest peisaj dezolant, un om trecea clătinându-se şi împiedicându-se de obiectele de pe jos. Se rezemă de un zid care odată ar fi putut aparţine unei case şi aruncă o privire disperată în jur.

- *Cum au putut să se întâmple toate acestea?* se întrebă el în gând. *O întreagă lume distrusă doar din cauza ...*

- Hei!!! E cineva viu pe aici?! urlă el cu disperare vizibilă în glas.

Aşteptă un timp în speranţa unui răspuns, dar acesta nu sosi. Nici nu se aştepta să sosească, părea singurul om viu în perimetrul fostului oraş.

- Nu are nici o importanţă, rosti el, de data aceasta cu voce normală dar foarte răguşită. Toţi sunt morţi... Toţi oamenii sunt morţi! urlă el.

Omul mai făcu câţiva paşi îndepărtându-se de zid, apoi se împiedică de un morman de gunoaie şi se prăbuşi peste acesta.

- Şi au murit din cauza mea ... , murmură el, apoi, ghemuindu-se, îşi prinse picioarele cu braţele şi începu să plângă.

Iar amintirile i-au răsărit din toate colţurile memoriei...

2

Două zile mai devreme. Spitalul Judeţean, Camera de Urgenţe 2.

Ziua începuse destul de rău, cu un accident de autocar pe şoseaua naţională - ştirile au fost difuzate ore în şir la radio şi TV - iar răniţii au început să sosească grămadă. Operaţiile au ţinut cam toată ziua, şi, ca şi cum nu ar fi fost de ajuns, un accident de maşină care s-a extins în lanţ i-a urmat. Alte victime, alte ore petrecute în sala de operaţii. Într-un cuvânt, o zi plină.

- Fir-ar să fie şi lumea asta..., nu se putu el abţine să nu comenteze el. Accidentele s-au ţinut unul după altul în ultima perioadă: avioanele cad ca muştele, oamenii mor în fiecare zi în urma accidentelor de maşină, iar acum asta ...

Din fericire nu-i auzi nimeni revolta, se mulţumi să şi-o exprime în gând şi să se aplece din nou asupra pacientului, în cele din urmă acesta avea să se încăpăţâneze şi să moară cu toate încercările lui şi a celorlalţi de a-l determina să-şi schimbe părerea.

Ora 6:59 p.m.

Martin se îndrepta spre camera de gardă – mai avea un minut înainte de a i se termina tura dar în cel mai bun caz va mai trece ceva timp înainte de a se pregăti să plece – când pager-ul începu să-i ţârâie în buzunarul halatului. Prevedea o nouă problemă, iar destinul – deşi doctorul nu credea în destin, cum nu crede nici acum, când rămăsese singur – îi dovedi că nu se înşelase. Era chemat de urgenţă în sala de operaţii numărul 4, preabunul şi mai tânărul său prieten şi coleg, doctorul Ionescu avea nevoie de el.

- Tocmai am terminat o tură dublă, bombăni doctorul aruncând o privire în jur.

Instinctiv căuta cu privirea în jur pe cineva suficient de experimentat care l-ar fi putut ajuta pe Ionescu, dar nu era nici unul dintre ei în hol. Parcă era o încununare a unei zile nereuşite.

- Nu poate să se descurce singur nici măcar cu un pacient? murmură el grăbindu-se spre sala de operaţie numărul 4.

Iar din acel moment destinul lui, acel curs al vieţii lui care nu depinde exclusiv de factorii interni şi în care doctorul nu crede deloc, ei bine, destinul i se schimbă ireversibil luând o turnură pe care nimeni, cu atât mai puţin el, nu avea cum să o prevadă.

Iancu Ionescu (Dublu I după cum îi mai spunea Martin şi un cerc restrâns de prieteni comuni) era un doctor tânăr, nu terminase de prea mult timp rezidenţiatul, transferat la urgenţe de la chirurgie de

numai două luni şi care îi fusese atribuit lui în grijă pentru acomodare. Acest lucru a avut un oarecare succes în domeniul muncii îmbunătăţindu-i între anumite limite performanţele celui transferat, dar a mai avut şi un efect secundar care îi implica pe amândoi. Munca grea din camera de urgenţe – mai ales din momentele ca acesta în care îşi cereau reciproc ajutorul – şi vârsta apropiată i-au unit şi în ciuda timpului scurt de când Ionescu venise acolo au devenit prieteni destul de buni.

Martin se dezinfectă cu rapiditatea dată numai de experienţă, îşi puse mănuşile şi intră.

- În sfârşit, ai ajuns. Ţi-a trebuie prea mult...

- Credeam că s-a terminat seria celor din accidente, îl întrerupse noul sosit.

- Şi noi, dar acesta era unul din ultimii, îi răspunse o asistentă.

- Mă îndoiesc că este un accidentat, spuse şi Ionescu.

- Sper că ai avut un motiv suficient de bun ca să mă chemi, Iancule, se apropie Martin de masa de operaţie.

- Aruncă o privire, îl invită acesta.

- Când a sosit? întrebă Martin.

- L-am adus înăuntru acum 6 minute, dar nu ştiu cât timp a stat afară. În nebunia ultimelor ore este de-a dreptul imposibil să...

- Am înţeles. Altceva?

- Atât. L-am stabilizat în timp ce am trimis după tine. Ce zici?

Doctorul proaspăt intrat nu-i trebui prea mult să se pună în temă:

- A pierdut mult sânge datorită rănilor interne cauzate de rupturile coastelor, cel puţin una i-a perforat plămânul drept, şi probabil a rupturii ficatului. Arsuri pe aproximativ 80% din suprafaţa corpului, *nu va supravieţui*, şi încă ceva...

Doctorul remarcă în fişă o rană în partea stângă a torsului descrisă ambiguu, se aplecă deasupra ei.

- Nu are nici o traumă cranio-cerebrală, îl completă Ionescu. De fapt nu are nici o problemă cu capul mai puţin câteva vânătăi care se vor vindeca în curând şi câţiva dinţi rupţi.

- Aceasta, arătă Martin spre rană, a fost cauzată de ceva ce nu am mai întâlnit până acum.

Rana pe care o indicase era foarte adâncă, se putea vedea uşor asta, dar Martin era sigur – în măsura în care îi permiteau condiţiile curente – că nu atinsese nici unul dintre organele vitale. Îndepărtă cu grijă pielea arsă de pe margini ceea ce îi permise să arunce o privire înăuntru unde totul era cauterizat, fără nici o picătură de sânge. Rana avea o formă aproape circulară, era puţin mai jos de coaste, începea în zona abdomenului şi se părea că se prelungeşte prin interiorul corpului până spre ficat fără să-l atingă însă. Cel mai interesant lucru era lipsa sângelui, în mod normal un om cu o asemenea rană ar fi trebuit să intre în şoc şi să moară în mai puţin de o oră din cauza hemoragiei. Şi ca şi cum nu ar fi de ajuns, marginea interioară a rănii iradia un fel de energie luminoasă de culoare albastru-electric pe care doctorul nu păru să o observe cu toată atenţia pe care o îndreptase rănii.

- Unghiul de penetrare, adâncimea şi zona rănii arată parcă ar fi fost înjunghiat, spuse Martin. Cauterizarea rănii arată de parcă ar fi fost înjunghiat cu un cuţit înroşit în foc... sau a intrat în contact cu o rază laser. Dă-mi o lupă, se adresă cuiva de lângă el.

Asistenta se execută şi îndreptă şi îi redirecţionă o lampă pentru a cuprinde mai bine rana. Doctorii se aplecară asupra zonei intens luminate, dar numai Martin îşi spuse gândurile cu voce tare:

- Nu se vede nici o arsură mai importantă la nivelul exterior, arsura provocată de cauterizare pare să aibă aceeaşi grosime pe toată suprafaţa rănii, nu se vă rupturi la nivelul ţesuturilor, deci cuţitul cauterizat iese din discuţie. De asemenea orice obiect tăios şi înroşit în foc.

Făcu o pauză, ca pentru efect, dar doar pentru a se uita mai bine, apoi continuă:

- Cum spuneam, rana poate fi cauzată de o rază laser, dar nu văd decât locul unde a intrat. Nu există nici o ieşire prin spate. Aţi făcut vreo radiografie a rănii?

- Toate radiografiile sunt aici, îi arătă Ionescu un panou luminat. Nu există nimic înăuntru, nici glonte ori alt obiect solid. Ce crezi că s-a întâmplat de fapt aici?

Martin vru să spună ceva, dar nu apucă. Pacientul tresări brusc, iar cei din jur se îngrămădiră în jurul lui încercând să-l potolească. Osciloscopul care indica până de curând reacţiile fizice ale pacientului începu să vuiască, parametrii schimbând-se de la o secundă la alta. Pacientul începu să se zbată, în şoc, doctorii încercară să-l ţină pe loc în timp ce Ionescu ţipa la asistente după medicamente. Înainte ca cineva din jur să-l poată împiedica cel de pe masa de operaţie îşi smulse masca de oxigen de pe faţă, nu au mai reuşit în veci să i-o pună la loc.

- Trebuie să-i opriţi! strigă el mai mult şuierat. Ne vor ucide pe toţi.

Îl prinse pe Martin de halat şi, cu o forţă surprinzătoare pentru condiţia în care se afla – o forţă surprinzătoare chiar pentru orice om cât de cât normal – îl făcu să se aplece peste el până feţele aproape li se atinseră.

- Distruge Maşina, aparatul, şopti.

Pacientul începu să înghită în sec de parcă ar fi încercat să spună ceva dar se îneca cu propriul fluid, iar Martin, cu halatul încă prins în strânsoarea puternică a rănitului, încercă în grabă să-i facă o trahioctomie dar pacientul muri cu o privire rugătoare şi foarte disperată în ochi. Într-un final pieptul pacientului se lăsă moale în timp ce aerul din el ieşea cu o ultimă expiraţie, era mort. De parcă cineva i-ar fi cerut părerea, sunetul strident care indica încetarea bătăilor inimii începu să sune în încăpere.

- Trebuie să închizi Poarta, auzi doctorul ca o şoaptă. Altfel sunteţi deja morţi toţi.

Martin tresări. Nimeni nu spusese nimic, cu atât mai puţin mortul... mesajul se formase direct în mintea lui. Dacă în acele momente ar fi avut tupeul şi mai ales inspiraţia să se autodiagnosticheze ar fi ştiut cu siguranţă că era în stare de şoc – un şoc atât de puternic că aproape în percepea fizic – situaţia îl depăşea cu mult. Mai întâi ziua aceea blestemată, apoi rana ciudată şi în cele din urmă, *de parcă nu ar fi fost de ajuns toate celelalte*, chestia asta telepatică. Dacă se putea numi telepatie... individul de pe masă era deja mort.

Prinse cu putere mâna ce-i ţinea încă prizonier halatul vrând să o desfacă dar nu reuşi din două motive: era prinsă foarte puternic iar corpul celui pe care-l credeau – pe care toate aparatele lor şi toate cunoştinţele lor medicale îl considerau – irevocabil mort era cuprins de o nouă serie de zguduituri care aproape în aruncară pe Martin pe spate. Instinctiv acesta se rezemă de... *rănit* – nu-i putea spune mort din simplul motiv că încă mişca –, se rezemă de marginea rănii cauterizate iar degetele resimţiră puternic căldura pe care aceasta o degaja chiar şi prin mănuşa chirurgicală ce se dorea să-l protejeze. Îşi retrase mâna cu un ţipăt nereţinut, o retrase suficient de repede pentru a vedea strălucire ciudată în zona rănii cauterizate. Urmă o erupţie de lumină albăstruie – un albastru-electric deosebit de rece – şi de căldură intensă din rană, toţi care se aflau în jurul mesei făcură cel puţin un pas înapoi din cauza căldurii prea puternice pentru a fi suportate. Rapid jetul de lumină umplu încăperea, iar doctorii şi asistentele din încăpere trebuiră să îşi acopere ochii cu mâinile pentru a nu orbi.

După mai puţin de două secunde lumina se stinse iar pacientul se linişti – de data aceasta complet, nu avea sã-ºi mai revinã niciodatã –, doar sunetul strident care indica încetarea bătăilor inimii care continua să sune netulburat în încăpere. Parcă nimic ciudat nu se întâmplase.

Toţi au încremenit. Statui umane acoperite cu albul ninsorii de praf a halatelor şi pline de sângele atât de uman, de viu şi de roşu al singurei persoane prinse în nemuritoarea nemişcare a morţii. Şi a tot ceea ce a fost. Iar ţiuitul osciloscopului continua să-i anunţe că pacientul era mort.

Nimeni nu îndrăznea să se apropie de rănit, adică de mort – nici acum nu le venea să creadă în ciuda evidenţei absolute că era mort – pentru a-l ajuta. Orice încercare de ajutor era inutilă fie el rănit sau mort, printr-un mod inexplicabil toţi ştiau asta. Nu se mai simţea nici o urmă din căldura intensă pe care o simţiseră cu câteva momente mai devreme şi care dispăruse în acelaşi timp şi în acelaşi mod misterios ca şi lumina din rană.

Abia după ce stupefacţia începu să se evapore – lucru care între noi fie vorba dură ceva timp – Martin se apropie de corpul de pe masa de operaţie şi atinse cu vârful degetelor rana ciudată din abdomen dar şi le trase repede. Lumina încă mai era prezentă în rană, o lumină caldă în ciuda culorii albăstrii deosebit de reci care parcă avea rolul de a indica asemenea unui far ceva mai straniu decât putea percepe mintea lor. Era un ghem de energie adunat în interiorul rănii dar care dădea puţin pe dinafară...

În cele din urmă una dintre asistente întrerupse osciloscopul ce înregistrase odinioară bătăile inimii şi indicele respiraţiei, tăcerea fu ca un duş rece pentru toţi din încăpere. Martin îşi privi vârful degetelor simţind încă arsura. Mănuşa fusese carbonizată pe suprafaţa de contact cu ghemul de energie, dar degetele erau intacte. Cu excepţie durerii.

Ionescu vru să spună ceva, dar Martin i-o luă înainte:

- Vreau autopsia lui cât mai curând posibil, spuse celor interesaţi să-l audă iar sunetul i se păru că seamănă în mod straniu cu lătratul unui comandat de armată.

Dar ce nu era straniu în ultimul timp?

- Mă duc dorm puţin până atunci, adaugă pe un ton mai normal şi adresându-se de data aceasta colegului său, deci ştii unde să mă găseşti. *Dacă voi reuşi să adorm...*, completă el în gând deosebit de obosit.

Se îndreptă spre uşă, dar când ajunse în prag se întoarse şi i se adresă unui Ionescu încă încremenit lângă masa de operaţie, în mijlocul încăperii:

- Ai avut dreptate, mi-a trezit interesul.

Abia mai târziu acesta apucă să murmure ceva nedesluşit neremarcând că colegul lui era plecat demult:

- Nu am apucat să-i dau nici un medicament!

3

După aproximativ o oră Ionescu se duse să-şi trezească prietenul dar acesta nu dormea. Când tânărul doctor intră fără să bată la uşă – modul său de comportament cu cei apropiaţi – îl găsi stând întins pe patul îngust din biroul personal.

- Ai reuşit să dormi? întrebă sec.

- Nu.

Martin se ridică în capul oaselor. Oboseala i se simţea în voce:

- Ce mi-ai adus?

Fără să observe că cafeaua lui Ionescu era începută şi doar călduţă, doctorul o preluă împreună cu hârtiile pe care acesta i le adusese. Sorbi din cafea şi se strâmbă aproape din concomitent cu mai tânărul lui coleg dar evident nu din aceeaşi cauză: cafeaua era prea amară pentru gustul lui. Martin se aşeză cu rapiditate pe scaunul din spatele biroului cu hârtiile în faţa lui. Deschise dosarul larg.

- Aici ai autopsia decedatului, îi spuse Ionescu. Dacă ceea ce ai văzut până acum ţi s-a părut ciudat, asta o depăşeşte. Apropo, poţi să te serveşti cu nişte cafea, adăugă el arătând la cana lui Martin.

- Deci... Să vedem ce ne spune doctorul, murmură acesta absent, apoi începu să citească cu voce tare. Subiect: necunoscut, vârsta aproximativ 27-29 ani, răni: arsuri de gradul III pe o arie de 87% din corp, 4 coaste rupte, 2 dintre acestea i-au perforat plămânul drept, hemoragie internă cauzată de ruperea ficatului, ruptură de tibie şi de femur la piciorul stâng. Cauza morţii este necunoscută.

- Pe mine m-ar nedumeri mai tare modul în care a reuşit să vorbească... Avea plămânul perforat.

Martin rămase pe gânduri un moment, apoi tresări:

- Cum adică necunoscută?

Îşi păstră restul gândurilor pentru el cu un mormăit aproape ameninţător. Mai trecură încă câteva momente până să realizeze alt lucru surprinzător şi să ridice o privire deosebit de tulburată spre mai tânărul lui coleg şi prieten.

- Nu am găsit nici o referire despre rana pe care o avea când a murit. Cea care emana lumină şi căldură, specifică el. De ce?

- Pentru că nu o mai are, îi răspunse Ionescu.

- Dar e mort. O rană nu poate dispărea aşa, dintr-o dată, mai ales la un cadavru!

- Asta a dispărut. Iar pe înregistrarea video a operaţiei nici nu apare. Nici lumina, nici rana cea stranie.

Martin se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin încăpere tulburat. După câteva ture realiză că încă avea hârtiile în mână, le puse înapoi pe masă şi schimbă cana cu cafea dintr-o mână în alta. Se întoarse spre colegul său vrând să-i spună ceva, deschise gura dar nu reuşi decât să scoată un strigăt de durere. Mâna în care ţinea ceaşca se încleştă brusc iar obiectul se sparse în zeci de bucăţi care se răspândiră pe joc. Martin ignoră petele de cafea de pe haine şi se holbă uimit la degetele sale care erau acum strânse închizând pumnul drept, apoi faţa îi fu schimonosită de un rictus de durere pură.

Durerea încetă tot atât de brusc precum apăruse. Doctorul îşi recăpătă controlul palmei şi îşi desfăcu pumnul, îl privi apoi pe toate părţile şi încremeni. Ionescu, care se apropiase cu un salt scoase un şuierat de uimire: întreaga palmă strălucea emiţând o lumină albăstruie, un albastru-electric deosebit de rece, nu prea intens dar deosebit de familiar.

- Deci aici s-a mutat lumina din rana mortului, nu se putu abţine să nu exclame Ionescu.

Orice tentativă de a răspunde unei asemenea sincerităţi aproape naive fu întreruptă de bătăile în uşă, cineva dorea să intre.

- Intră.

Era unul dintre îngrijitorii spitalului, un om de vreo 60 de ani cam nebărbierit şi îmbrăcat cam ponosit pe care Martin îl identifică repede. Mureşan, sau domnu' Murgu, cum i se mai spunea pe culoarele spitalului avea în atribuţiile sale întreaga aripă de est, adică cea în care se găsea morga. Atunci şi acolo îl cunoscuse Martin în vremea studenţiei iar de atunci nimic nu se schimbase prea mult, doar că amândoi era cu câţiva ani mai bătrâni.

- Domnu' doctor, v-am cătat prin tot spitalul, i se adresă el lui Ionescu. Apoi mi s-a spus că vă găsesc aici.

- Cine sunteţi? nu îl recunoscu acesta.

- Iancule, lasă. Îl cunosc eu, este domnu' Murgu, este îngrijitor în spital.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Ionescu mai calm.

- Am venit să vă spun ceva, spuse acesta cu o privire speriată în jur. Pacientul dumneavoastră a dispărut.

- Care pacient, domnu' Murgu?

Întrebarea lui Martin era deosebit de calmă în ciuda curiozităţii aproape morbide pe care comportamentul suspect al îngrijitorului i-o trezise. Şi a unei îngrijorări vădite dar bine ascunse a cărui motive nu mai trebuie explicate.

- S-a întâmplat ceva rău. Domnu' Murgu nu a fost niciodată atât de tulburat... speriat.

- Cel pe care l-aţi adus la morgă în seara asta... şi... doctorul Marcu i-a făcut autopsia... a dispărut acum câteva minute. Domnu' Iancu, sunt speriat. Totul este prea ciudat pentru mine.

Ionescu îi aruncă o privire scurtă şi semnificativă lui Martin, apoi încercă să-l liniştească pe îngrijitor. Prietenul lui continuă să asculte conversaţia celor doi – o poveste împleticită şi deosebit de stranie dar cu elemente familiare pentru ei în lumina ultimelor ore despre o lumină care a înghiţit un cadavru din morgă făcându-l să dispară ca şi cum nu ar fi existat niciodată – dar îşi mută corpul pentru a-şi putea studia palma dreaptă fără a fi observat de intrus. Adică de îngrijitor.

Nu mai simţea nici o durere, totul era perfect normal cu excepţia luminii deja cunoscute – *prea cunoscute* – întinse pe ce mai mare parte interioare a palmei.

- Totul indică că ghemul de energie din rana necunoscutului a trecut pe mâna mea. Dar dacă fluxul de lumină i-a cauzat moartea, şi nu spun că a făcut-o, ..., atunci eu sunt următorul.

O idee care ar fi speriat orice om normal, l-ar fi speriat şi pe el dacă nu ar fi fost deja foarte curios şi aproape îngrozit de ceea ce se întâmpla. La drept vorbind ideea de a muri nu îl îngrijora prea tare, nu atât cât motivul absolut necunoscut al acestei morţi. Iar povestea ce se derula între ceilalţi doi nu făcea nimic pentru a desluşi situaţia.

În cele din urmă îngrijitorul plecă iar cei doi doctori îşi împărtăşiră părerile, sau mai curând temerile. Din fericire acest lucru nu dură prea mult, căci în ciuda faptului că erau amândoi chirurgi remarcabili şi mai ales oameni de cultură, cum se considerau ei înşişi şi mai toţi ceilalţi, nu reuşiră decât să-şi mărească angoasa şi toate emoţiile negative deja existente.

Se auzi o bătaie la uşă şi un bărbat cam de vârsta lor intră fără să aştepte o invitaţie.

- Mihai! exclamă Martin.

Cu o explozie spontană de energie el se îndreptă spre noul sosit şi îl îmbrăţişă. Nu scăpă prilejul pentru a-şi privi palma dreaptă peste umărul celuilalt, nimic nu se schimbase.

- Bă, ţîcă, credeam că ai murit!

- Zvonurile despre moartea mea au fost exagerate. Ia spune-mi, doctore, iar tânărul luă cu un gest rapid mâna lui Martin şi o puse peste încheietura propriei mâini, cât mi-e pulsul?

Râsetele destinseră niţel atmosfera dar nu complet. Martin îşi feri cu un gest discret palma dreaptă de privirea noului sosit şi se întoarse spre Dublu I, începu să vorbească repede cu o emoţie vădită:

- Iancule, dă-mi voie să-ţi prezint un fost coleg de liceu, locotenentul Popa Mihai. Mihai, el este doctorul Ionescu Iancu, sau Dublu I, cum îi mai spun cei apropiaţi.

- Evident.

- Salut! spuse un Ionescu mirat.

- Salut!

- Măi, măi!..., exclamă Martin. Cât timp a trecut de când ne-am întâlnit ultima oară?... să fie vreo 4 ani. Ştii..., se întoarse spre Ionescu, pe vremuri Mihai şi cu mine obişnuiam să fim buni prieteni, mai ales în liceu.

- Da, cam aşa ceva ..., spuse locotenentul încet. De fapt au trecut 4 ani, 6 luni, 3 săptămâni şi două zile de când ne-am întâlnit ultima oară. Iar acum sunt căpitan.

- Nu mai spune!... iar uimirea lui Martin îi umbri pentru un moment îngrijorarea. Felicitări, adăugă simplu, era de aşteptat.

- Cum se face că ai presupus că a murit? se interesă Iancu.

- Pur şi simplu a dispărut pentru o perioadă iar apoi cică i-ar fi găsit corpul pe undeva prin munţi. Cum ºtiu cã îi place alpinismul… chiar credeam cã este vorba de el.

- Aş vrea să lăsăm deocamdată amintirile deoparte şi să trecem la subiect, schimbă căpitanul subiectul cu o seriozitate neaşteptată. Nu am venit aici pentru a te întâlni, sau cel puţin nu numai pentru a te întâlni.

Zâmbetele celor doi se stinseră.

- Bănuiam, spuse Martin serios.

- Dă-mi voie să ghicesc... ai venit din cauza unui necunoscut mort din cauze necunoscute în cursul zilei de astăzi în sala noastră de operaţie.

Martin se înnegură.

- Ai un coleg destul de inteligent, remarcă căpitanul.

- Şi are dreptate, nu-i aşa?

Căpitanul aprobă din cap:

- Din păcate.

- Cum îl chema? întrebă dintr-o dată Martin.

- Cum?

- Dacă ai făcut atâta drum pentru a afla mai multe despre necunoscut ar trebui să ştii măcar cum îl cheamă.

Popa ezită pentru moment:

- Nu ştiu. Asta încerc şi eu să aflu...

Era gânditor şi de-a dreptul sincer. Dar asta nu dură prea mult.

- Am înţeles că tu l-ai preluat când a sosit, se întoarse spre Ionescu cu o asemenea energie încât acestuia nu-i rămase decât să aprobe cu o mişcare a capului.

- Poţi să ne dai mai multe date despre victimă? rămase Martin blocat pe un subiect. Noi nu am reuşit încă să aflăm prea multe despre el.

- Bine, dar aş vrea să-mi spune-ţi mai întâi ceea ce s-a întâmplat cu rănitul. Apoi vă voi spune ceea ce ştiu eu despre el. Ce zici? se adresă lui Martin privindu-l lung.

Cei doi doctori îşi aruncară o privire scurtă apoi Martin începu să povestească tot ce ştia „uitând" însă să-i spună căpitanului despre lumina pe care o emana palma lui dreaptă, palmă pe care o ţinea aproape de corp. Avea motive suficient de bune pentru a ţine acel lucru sub tăcere. În timp ce povestea lui continua întreruptă numai de completările doctorului Ionescu, căpitanul îi asculta cu atenţie nepărând deloc impresionat.

În cele din urmă povestea ajunse la momentul dispariţiei cadavrului de la morgă, doar atunci căpitanul se încruntă de parcă ar fi fost ceva rău.

- Şi nu a observat nimic altceva? Siluete sau orice altceva care să explice dispariţia?

- Nu, îi răspunse sec Iancu. L-am întrebat şi eu acest lucru, lumina era prea puternică pentru a vedea ceva, orice ar fi fost.

- Oricum am să-i pun şi eu câteva întrebări despre acest lucru. Cum spuneai că-l cheamă? Domnu' Murgu?

Martin aprobă din cap:

- Mã îndoiesc cã vei scoate prea multe de la el. Dacã noi nu am reuºit sã o facem…

Căpitanul se ridică pregătindu-se să plece, dar Martin îl opri:

- Poţi să ne spui acum mai multe despre identitatea decedatului?

- A fost găsit în zona unei explozii care a avut loc acum câteva ore pe strada Independenţei.

- Cred că am auzit despre asta în treacăt la ştiri, îşi aminti Dublu I. Se presupune că a explodat o butelie într-un bloc de pensionari.

- Nu a fost nici o butelie, iar explozia a fost la o casă particulară, nu bloc. S-ar putea să fi auzit de proprietar, este un profesor de fizică bătrân. În cheamă..., în acel moment căpitanul scoase un carneţel din buzunar şi-l răsfoi, ... îl chema Georgescu Daniel.

- Georgescu Daniel? întrebă mirat Ionescu. Vrei să spui fizicianul Daniel Georgescu?

- Cred că despre el este vorba. Ascultă, îi spuse el lui Martin, eu trebuie să plec. Sper că ne vom mai revedea.

- Şi eu. Să nu mai lăsăm să treacă încă 4 ani pentru a ne reîntâlni.

- Atunci, la revedere, spuse căpitanul în timp ce deschidea uşa.

- La revedere. Şi dacă afli mai multe despre individ, caută-mă.

Căpitanul ieşi, iar Martin vru să închidă uşa în urma lui dar a fost împiedicat de colegul său care a ţâşnit pe uşă.

- Vin imediat, strigă el în timp ce se îndreptă în aceeaşi direcţie cu căpitanul.

Îl ajunse pe acesta din urmă şi îl opri.

- Scuză-mă, dar am uitat să te întreb un lucru. Ce s-a întâmplat cu profesorul de fizică?

- A dispărut fără urme. Nu am reuşit să-l găsim pe el sau cadavrul său în rămăşiţele exploziei. Mulţumit? întrebă el în timp ce Ionescu dădu din cap de sus în jos. Acum poţi să-mi spui unde este morga?

- În cealaltă aripă a clădirii la etajul doi. Camera 429.

- Mulţumesc, spuse căpitanul apoi se îndepărtă tăcut, fără să privească în urmă.

- Cu plăcere, murmură doctorul în urma lui.

Se întoarse pe călcâie şi porni înapoi spre cabinetul din care tocmai ieşise.

- De ce te-ai dus după el? îl întrebă Martin.

- Vroiam să ştiu ce s-a întâmplat cu domnu' profesor. Se pare că a dispărut cu prilejul exploziei care ni l-a adus pe necunoscut.

- Cine este de fapt acest Georgescu Daniel? îl întrebă Martin curios.

- Cum, nu ştii? se miră Ionescu. Cred că este în mai toate ziarele în ultima vreme, este primul fizician român care a primit premiul Nobel pentru fizică. Mi-a fost profesor de fizică în liceu, adăugă el cu mândrie.

- Nu prea citesc ziarele. Nu am suficient timp liber pentru asta, iar când îl am sunt mort de oboseală. Mai spune-mi, spuse el în timp ce se trânti obosit pe fotoliu.

- Cred că a reuşit cumva să demonstreze că mişcarea browniană poate fi extinsă la nivelul planetar sau dimensional, nu mai ştiu exact.

- Ar putea ca necunoscutul să fie fizicianul tău? întrebă Martin închizând ochii.

Ionescu nu făcu decât să izbucnească în râs. Martin deschise un ochi curios, apoi îl închise la loc.

- El? Da de unde! Georgescu are cel puţin 60 de ani, iar omul nostru nu are nici 30. E imposibil să fie aceeaşi persoană. Ar putea să fie un simplu trecător care a fost surprins de explozie.

- Un trecător surprins de o explozie lângă casa unui fizician care se ocupă cu lucruri care implică planete sau dimensiuni, folosi Martin expresia lui Ionescu, trecător care moare în spital ceva mai târziu ca urmare a unei răni stranii. Ciudat! concluzionă el.

În cameră se lăsă tăcerea pentru câteva momente.

- Iancule, continuă Martin. Aş vrea să te rog un lucru, interesează-te de ultimele zile ale profesorului tău de fizică. Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat acolo, murmură el în timp ce adormea.

Ionescu îl lăsă să doarmă liniştit în timp ce avea să-i îndeplinească rugămintea. Stinse lumina din birou în timp ce ieşea, ajuns afară se uită la ceas. Mai avea două ore şi jumătate până tura lui se termina, avea să plece atunci la locul accidentului.

4

Când Martin se trezi soarele îi intra în ochi orbindu-l. Se ridică de pe fotoliu clătinându-se şi puse pătura undeva în lateral, se duse la fereastră. Curtea spitalului era plină cu pacienţi care îşi făceau plimbarea de dimineaţă şi oameni care descărcau o maşină plină cu materiale. Îl durea tot corpul din cauza fotoliului inconfortabil. Soarele era sus pe cerul senin, era o zi călduroasă de vară. Se uită la ceas şi era cât pe ce să-l înjure pe Ionescu pentru că îl lăsase să doarmă prea mult. Abia avea timp să ajungă acasă şi să facă un duş şi să se schimbe înainte de a se întoarce aici la spital pentru a intra în tură.

Ieşi şi se îndreptă spre postul asistentelor.

- A venit doctorul Ionescu? întrebă el.

- Nu.

Martin se întoarse pe călcâie blestemând şi ieşi din spital îndreptându-se spre maşină. Ajuns la locuinţa proprietate personală primul lucru care îl făcu a fost să sune acasă la Ionescu, dar nu răspunse nimeni. Încercă din nou la spital, dar încă nu ajunsese acolo. Practic dispăruse, iar Martin nu mai ştia unde să-l găsească. Se hotărî să mai încerce după ce va ajunge la spital.

Mâna lui continua să strălucească, dar nimic altceva nu se schimbase în ultimele ore. Prin minte în trecu un gînd cum cã ar putea fi radioactivã, dar îl alungã rapid – dacã ar fi fost aºa ar fi trebuit sã fie mort demult împreunã cu majoritatea celor din spital. În plus, chiar dacã radioactivitatea s-ar rãspîndi cu asemenea uºusinþã de la o persoanã la alta – lucru de altfel imposibil din punctul lui de vedere – ar trebui sã lumineze din tot corpul nu numai palma şi o porţiune din încheietură. Se părea că energia era într-un fel de echilibru stabil păstrându-şi o intensitate luminoasă constantă ca a unui semnal complet necunoscut. Dacă îşi ţinea mâna lipită lângă corp Martin putea să ascundă destul de uşor acest lucru straniu pe care încă nu reuşise să-l explice. Spera că Iancu avea să-i furnizeze informaţii care să-l ajute să descopere misterele cauzate de necunoscutul dispărut, dar mai întâi trebuia să-l găsească pe acesta.

Ajuns înapoi la spital parţial odihnit şi împrospătat, Martin îl întâlni pe Iancu în propriul cabinet, acesta stătea pe fotoliul pe care dormise Martin. Parcă nici nu dispăruse în ultimele ore.

- Unde ai fost? întrebă un Martin supărat.

- Hei, nu te înfuria că te-am lăsat să dormi. Aveai nevoie de odihnă.

Martin se îndreptă spre fotoliul pe care stătea Ionescu, iar acesta se ridică rapid de pe el înainte ca celălalt să-i poată face rău şi se îndepărtă de birou în direcţia opusă celei din care se apropia noul intrat. Dar acesta nu dorea să-i facă nici un rău, se aşeză lejer pe fotoliu.

- Nu de aceea sunt furios. Vreau să ştiu unde ai fost toate aceste ore, ştii că te-am rugat să faci un lucru.

- Fii liniştit, am toate informaţiile pe care mi le-ai cerut, dar cred că ar trebui să dorm mai întâi şi după aceea să ţi le spun, începu el să îşi şicaneze colegul. Ştii... nu am mai dormit de vreo 40 de ore, cred că ar fi timpul să o fac.

Văzând însă expresia furioasă de pe chipul lui Martin încetă orice glumă.

- Cum îţi este mâna? întrebă în timp ce se întindea după nişte hârtii pe care le lăsase pe birou.

- Destul de bine, cred. Luminozitatea nu se mai întinde şi este oarecum constantă. Ce ai aflat?

Ionescu se aşeză pe un scaun care se afla în faţa biroului potrivindu-l astfel încât să fie faţă în faţă cu Martin. Apoi luă cuvântul:

- Ce ştii despre mişcarea browniană?

- Ce legătură are asta cu...?

- Spune-mi repede ce ştii despre mişcarea browniană, repetă un Iancu nerăbdător.

- Ea spune că moleculele dintr-un gaz se mişcă haotic.

- Nu tocmai. Dar ăsta este principiul.

- Ei?

- Conform teoriei profesorului această mişcare ce pare haotică se datorează interacţiunii dintre galaxii.

- Cum?!

Dublu I surâse sec.

- Nu am înţeles nici eu pe deplin această teorie nouă – nu cred că există mai mult de 10 persoane din toată lumea care să o fi înţeles – dar se pare că profesorul a reuşit să dovedească că atunci când două galaxii se apropie suficient de mult apar imense interacţiuni energetice care străbat spaţiul din interiorul galaxiilor respective asemenea unor fronturi de undă având diferite efecte în funcţie de ceea ce întâlnesc în cale planete, stele, etc.

- Dar ce se întâmplă în cazul galaxiilor carnivore? îl întrerupse Martin. Galaxii care înghit alte galaxii mai mici şi le integrează în interiorul lor...

- Văd că te pasionează astronomia. Nu ştiam acest lucru.

- M-a pasionat în liceu, dar acum nu mai am timp pentru acest lucru. Totuşi mai ţin minte unele lucruri, căpitanul care a fost ieri pe aici ţi-ar putea spune mult mai multe despre acest lucru – îl pasionează mai mult decât pe mine.

- Să revenim la subiect, îl întrerupse Ionescu.

Aruncă o privire peste hârtiile pe care le avea în faţă şi continuă:

- Aici se nu menţionează nimic despre acest lucru, dar după cum cred că este formulată teoria, s-ar putea să fie un caz particular al teoremei profesorului. Atracţia galaxiei mai mari este mult mai puternică decât forţa de respingere creată în momentul ciocnirii, iar galaxia mai mică nu mai poate scăpa din aceasta şi devine o parte din cea mai mare. Fiecare galaxie este caracterizată de o atracţie gravitaţională proprie, iar între galaxii este vid. Galaxiile sunt protejată de acest vid de atracţiile celorlalte galaxii, închipuiţi că vidul este ca un înveliş energetic care se rupe atunci când două sau mai multe galaxii ajung să se ciocnească.

- Spune-mi despre această energie creată de ciocnire...

- Nu am înţeles exact despre ce fel de energie este vorba, dar ştiu că este imensă şi că este peste tot în jurul nostru. Totuşi profesorul a arătat că această energie se deplasează pe mai multe fronturi de undă succesive datorită faptului că ciocnirea a două galaxii este de fapt o succesiune de ciocniri mai mici dar foarte puternice.

- Cum adică peste tot în jurul nostru?

- Locuim într-un univers foarte mare, peste tot în cuprinsul acestui univers au loc ciocniri între galaxii, iar datorită faptului că energia este foarte puternică fronturile de undă călătoresc prin spaţiu mult înainte de a se stinge. O mare parte din această energie cred că a ajuns deja în jurul nostru.

- Despre ce fel de energie vorbim ... termică, nucleară?

- Nu ştiu. De fapt cred că nimeni nu ştie poate în afară de profesor. Iar acesta a dispărut.

- Ai vorbit despre el cu cei din jurul său?

- Din fericire, mi-a fost profesor de fizică în liceu, spuse Ionescu. Dar acest lucru îl ştii deja. De atunci am păstrat un contact permanent cu el şi cu familia lui, atât de mult cât se poate păstra contactul cu un geniu. Numai un geniu putea să dezvolte o asemenea teorie... Curios este faptul că în acea perioadă mi părea numai un profesor de fizică normal, dar poate că în tot acest timp el lucra la teoria lui. Ştii că este căsătorit şi are doi copii simpatici? schimbă el subiectul.

- Nu, dar nu mă interesează, îi răspunse Martin încă morocănos.

- Insensibilule, îi spuse Ionescu cu o prefăcută supărare, dar apoi continuă cu obişnuita seninătate. I-am întâlnit azi noapte după ce am ieşit din tură, de la ei am aflat cele mai multe despre comportarea profesorului din acea perioadă. S-ar părea că profesorul lucra la un proiect secret, ei credeau că încerca să creeze un aparat care să capteze acea energie venită din spaţiu şi să o transforme în energie comună, pe care să o putem folosi.

- Acest lucru ar putea însemna o sursă aproape inepuizabilă de energie! exclamă Martin. Dar în acelaşi timp este aproape imposibil.

- „Aproape” este cuvântul cheie, spuse Ionescu. Soţia credea că profesorul se apropia de sfârşit, în ultimul timp a devenit tot mai retras şi mai secretos. După aceea a avut loc explozia. Din fericire ea şi copiii nu erau acasă când s-a întâmplat, erau duşi în vizită la sora ei. Altfel se întâmpla o adevărată tragedie. Dacă ai fi văzut cât de distrusă era, spuse el căzând pe gânduri.

- Despre profesor ce ai mai aflat?

- Nimic, este încă dispărut. Tocmai am vorbit cu soţia lui la telefon cu puţin timp înainte de a veni, poliţia a răscolit tot locul exploziei dar nu au găsit nimic. Ce crezi că s-a întâmplat acolo?

- Nu ştiu. Poate că a pornit aparatul, dar acesta s-a supraîncărcat şi a explodat.

Martin îşi reaminti de tânărul adus la urgenţe cu o seară înainte, cum l-ar fi putut uita, şi îşi primi palma care lumina.

- Sau poate că a găsit ceva la care nu se aşteptase, ceva malefic şi a fost nevoit să o distrugă, spuse el. Sau cel puţin a încercat să o facă.

Iancu se întoarse spre el şi îi aruncă o privire mirată. Martin ridică palma dreaptă în dreptul ochilor apoi o îndreptă spre colegul lui pentru a vedea şi el lumina albăstruie pe care aceasta o emana.

- Înainte de a muri, tânărul mi-a cerut să-i opresc înainte de a ne omorî pe toţi. Nu a spus pe cine să opresc, sau în ce fel sunt periculoşi, dar după aceasta, când nu am mai reuşit să vorbească i-am simţit gândurile prin care îmi cerea să distrug o maşină.

- I-ai simţit gândurile? se miră Ionescu.

- Pun pariu că era aceeaşi maşină pe care profesorul tău pentru a capta energia emisă de ciocniri. Şi cred că mai ştiu cum o vom găsi.

- Cum? întrebă prosteşte Ionescu.

- Cred că se află undeva la subsolul clădirii care a explodat.

- Şi cum crezi că o vei găsi? întrebă Ionescu de data aceasta batjocoritor. Poliţia este încă acolo răscolind de zor rămăşiţele. Nu vei putea găsi singur ceea ce eu nu ar fi putut deja să găsească, presupunând că vei reuşi să intri acolo.

- În primul rând nu voi fi singur, vei fi şi tu acolo. Nu am să te pot lăsa deoparte, îl cunoşti pe profesor. Apoi, nu avem nevoie de instrumente ultrasofisticate pentru a găsi aparatul.

- Dar ce vei folosi, nasul? întrebă Ionescu, încă uşor batjocoritor.

- Nu. Asta, spuse Martin arătându-i din nou mâna dreaptă care continua să emane lumina albăstruie de origine necunoscută.

Zâmbetul lui Ionescu dispăru atât de brusc încât dacă nu ar fi fost suficient de sigur de el Martin ar fi ajuns să se întrebe dacă existase vreodată. Dublu I se aplecă în faţă pentru a auzi mai bine explicaţia colegului său.

- Cred că, într-un mod inexplicabil, tânărul de aseară a fost cumva expus la aparat şi s-a ales cu rana luminoasă, apoi a fost surprins de explozie în timp ce încerca să iasă şi a dobândit celelalte răni. Dacă ceea ce mi-ai spus este corect, atunci explozia de lumină care a dus la moartea lui apoi cea care a dus la dispariţia corpului erau fronturi de undă pe care aparatul le-a înregistrat, iar reacţia lor o ştii.

- Vei folosi lumina pe care o emană mâna ta asemenea unei busole pentru a te orienta, îl completă Ionescu pe Martin. Este posibil ca această lumină să creeze o reacţie asemănătoare din partea aparatului şi să-l descoperi mai uşor.

- De fapt este aproape sigur, îi spuse acesta.

- Sau poate te vor distruge în acelaşi mod în care l-au distrus şi pe tânărul de aseară.

- Mă îndoiesc. Dacă în ultimele 10 ore nu au făcut-o, nu cred că o vor mai face vreodată.

Pagerul începu să ţârâie pe masă, Martin era chemat la o operaţie de urgenţă.

- Eu trebuie să plec, spuse acesta. Du-te şi te culcă puţin, am să te caut după ce ies din tură.

- Bine.

Nu s-au mai salutat. Nu aveau nevoie.

5

Orele s-au scurs destul de încet. Printre operaţiile la care Martin asistă el încercă să se gândească şi la problemele pe care le avea în afara celor din spital. Mănuşile pe care le purta în timpul operaţiilor îi protejau mâna de privirile indiscrete ale celor din jur, iar între operaţii încerca să ascundă lumina pe care aceasta o emana cât mai bine. Reuşi pe deplin. Mâna nu-i mai juca feste, lumina nu mai avea nici un efect în afară de prezenţa ei enervantă. În dimineaţa următoare se simţi cam obosit, dar mai putea să stea treaz până va distruge aparatul, adică ceea ce-şi propusese. Spera să reuşească.

L-a sunat pe Iancu şi i-a cerut adresa la care avusese loc explozia, urmau să se întâlnească acolo. Ajuns la adresa respectivă, primul lucru pe care îl observat a fost mormanul de moloz, praf şi cenuşă ce acoperea o porţiune de stradă, erau urmele exploziei. Răsăritul făcea să strălucească cioburile de geam care erau împrăştiate pe jos. Ieşind din maşină Martin se uită în jur pentru a vedea dacă Iancu apăruse sau dacă îl urmărea cineva. Din fericire, strada era pustie, nu se treziseră decât puţini şi mai era ceva timp până aveau să meargă la slujbă. Spera să aibă suficient să găsească aparatul fără să fie observat, dacă se dovedea inutil sau periculos avea să-l distrugă.

Iancu nu mai apărea. Era în obiceiul lui să întârzie în aproape toate momentele importante, cel puţin de când îl cunoscuse. Acum însă nu mai avea timp să-l aştepte. Închise maşina şi se îndreptă cu

pas lejer spre clădirea distrusă. S-ar fi grăbit, dar nu vroia să le dea de bănuit oamenilor care l-ar putea urmări din interiorul căminelor lor. Ajuns în dreptul clădirii distruse, Martin se aplecă şi luă de pe jos o păpuşă de cârpă care scăpase ca prin minune explozie. O studie pe toate părţi, apoi mai aruncă o privire în jur ca să verifice încă o dată dacă era sau nu urmărit şi, nevăzînd pe nimeni sări în groapa creată de explozie. Îşi scoase mânuşa pe care o purta pe mâna dreaptă şi privi imaginea albăstruie pe care o emana. Nu observă nici o schimbare a acesteia.

Apoi dintr-o dată o explozie de lumină ţâşni din palma lui urmată de o durere aproape insuportabilă, Martin îşi reţinu cu greutate un strigăt de durere. Nu vroia să atragă atenţia. Aruncă o privire în jur şi văzu o lumină albăstruie licărind într-un colţ a gropii, se apropie de aceasta şi a fost învăluit de acea lumină. Se uită la mâna lui, dar nu putea să-şi dea seama dacă lumina pe care o emana aceasta dispăruse sau nu, acum lumina era peste tot. Nu mai vedea decât lumină albăstruie împrejurul său, decorul iniţial dispăruse. Apoi simţi un curent de aer care îl împingea înainte şi leşină.

Ironic, după numai câteva zeci de secunde o maşină intră pe stradă şi rulă încetişor până ajunse în dreptul maşinii părăsite a lui Martin unde se opri. Din maşină coborî Ionescu care se uită în dreapta şi în stânga căutându-l pe colegul său, dar acesta nu se vedea nicăieri. Îşi închise la rândul lui maşina şi se îndreptă spre locul exploziei, dar acolo nu era nici o urmă nouă care să-i dovedească că pe acolo trecuse un om în trecutul apropiat. Mai aşteptă câteva minute căutându-şi în zadar colegul, apoi intră în maşină şi plecă.

În tot acest timp o siluetă ascunsă în umbra unei clădiri urmărise totul fără să intervină. Ca şi cum se aşteptase la aşa ceva sau era conştient de lucruri ce scăpau majorităţii. De-abia după un alt timp de aşteptare căpitanul Popa ieşi din umbră şi intră în una dintre maşinile de pe margine. Demară în trombă.

6

Dacă cineva ar privi în aceste momente oraşul de deasupra, de la o oarecare înălţime care să-i permită atât o imagine în ansamblu şi cel puţin o parte a detaliilor, şi ar reuşi să vadă prin întunericul nopţii şi fumul des, ar observa cu uşurinţă clădirile în ruine, cadavre solitare alături de grămezi de moloz şi obiecte aruncate pe străzi. În unele locuri, deasupra rămăşiţelor unor foste clădiri se ridică şuioare de fum care se răspândesc rapid deasupra întregului oraş. Urmele de cauciucuri care porneau spre toate direcţiile şi rămăşiţe de maşini arse răspândite prin oraş şi pe o rază de câţiva kilometri în jurul lui indicau faptul că oamenii încercaseră să părăsească în grabă oraşul dar că nimeni nu a ajuns prea departe.

Parcă tocmai trecuse o furtună sau un război prin zonă... dar nici o furtună sau vreo altă catastrofă naturală nu fusese responsabilă de distrugerea acestui oraş.

Prin acest peisaj dezolant, un om trecea clătinându-se şi împiedicându-se de obiectele de pe jos. Se rezemă de un zid care odată ar fi putut aparţine unei case şi aruncă o privire disperată în jur.

- *Cum au putut să se întâmple toate acestea*? se întrebă Martin în gând. *O întreagă lume distrusă doar din cauza...*

- Hei!!! E cineva viu pe aici?! urlă el cu disperare în glas.

Aşteptă un timp în speranţa unui răspuns, dar acesta nu sosi. Nici nu se aştepta să sosească, părea singurul om viu în perimetrul fostului oraş.

- Nu are nici o importanţă, rosti el, de data aceasta cu voce normală. Toţi sunt morţi... Toţi oamenii sunt morţi! urlă el.

Martin mai făcu câţiva paşi îndepărtându-se de zid, apoi se împiedică de un morman de gunoaie şi se prăbuşi peste acesta.

- Şi au murit din cauza mea ... , murmură el, apoi, ghemuindu-se îşi prinse picioarele cu braţele şi începu să plângă.

Nu mai ştia de cât timp era acolo, prăbuşit peste mormanul de moloz şi obiecte aruncate când a auzit paşii care se apropiau. Se ridică brusc în picioare, speriat.

- Vin după mine, gândi el tremurând.

Aruncă o privire rapidă în jur căutând o ascunzătoare apoi se strecură printr-o gaură a unui zid şi intră în interiorul unei case. Nu era cine ştie ce, era perfect conştient de asta, dar spera că zidul subţire avea să fie o protecţie suficientă. Acum paşii se auzeau din ce în ce mai aproape până când s-au oprit chiar în locul unde zăcuse el, nu putea să-şi dea seama câte persoane erau, putea să fie la fel de bine una singură dar şi o armată întreagă. Ecourile create în liniştea totală care acoperea oraşul ca o cupolă îi zăpăceau simţurile deja date peste cap de şocul prin care trecuse în ultimele ore.

- Martine!!! se auzi acesta strigat şi tresări.

Cine oare ştie că sunt aici? Şi în viaţă?

- Unde eşti? se auziră din nou strigătele.

Lui Martin i se părea cunoscut glasul, avansă încetişor, cu prudenţă spre spărtura din zid prin care intrase. Era gata să o ia la fugă în orice moment dacă cel care îl chema avea să se dovedească agresiv. Aruncă o privire prin gaură pentru a-i observa cu uimire pe Ionescu şi pe Mihai Popa împreună.

- Martine! strigă din nou Ionescu, iar ecoul îi răspunse pentru a treia oară. Dar de data aceasta nu a fost numai ecoul cel care i-a răspuns.

- Nu mai urla aşa, îi răspunse acesta în timp ce ieşea din ascunzătoarea improvizată în care fusese ascuns. Sunt aici.

Cei doi s-au întors spre el şi s-au apropiat cu rapiditate. Martin se opri şi făcu un pas în spate cu braţele ridicate pregătit pentru apărare ceea ce i-a făcut pe cei doi să se oprească pe loc.

- Nu vrem să-ţi facem nici un rău, îl asigură Mihai. Suntem aici să te ajutăm. Nu-ţi vrem răul, repetă el văzând că Martin încă continua să se împotrivească.

- Cum aţi ajuns aici? întrebă acesta încă neîncrezător. Cum aţi ştiut că sunt aici? Ce s-a întâmplat? Cum aţi supravieţuit?

- Cam multe întrebări, îi răspunse Ionescu. Este o poveste lungă ...

- Vino cu noi, îi spuse căpitanul. Am să ţi-o spun în detaliu, dar nu acum şi nu aici.

- Unde vreţi să mă duceţi? întrebă Martin gata să o ia la fugă.

- Există un loc unde suntem protejaţi de orice influenţe exterioare, spuse Mihai. Acolo vom putea vorbi în linişte, neîntrerupţi de nimeni.

Încă neconvins de cele ce spuneau cei doi, Martin ezita. Nu ştia ce să facă, să meargă cu cei doi acolo unde vroiau eu să-i ducă sau să o ia la goană şi să scape de ei.

- Văd că ţi-a dispărut luminozitatea de pe mâna dreaptă, spuse dintr-o dată Ionescu.

Martin aruncă o privire la propria mână, lumina albăstruie dispăruse dar nu observase acel lucru până în acel moment. Atenţia îi reveni la cei doi oameni care se aflau în faţa lui. Nu era decât o singură persoană în afară de el care ştia despre acea luminozitate stranie, iar acea persoană era colegul lui. Care acum părea să fie o persoană foarte calmă şi stăpână pe situaţie, parcă diferită de cel pe care-l cunoştea. Acum trebuia să aibă încredere în ei, erau cei pe care îi cunoscuse înainte ca lumea să o ia razna, înainte ca întreaga lui realitate să fie distrusă.

- Vin cu voi, spuse în cele din urmă. Luaţi-o înainte.

Realitatea pe care o cunoscuse era distrusă, dar el supravieţuise şi trebuia să-şi continue viaţa cumva. Mai rămăseseră câţiva oameni în viaţă, prietenii lui erau dovada. Avea să-i găsească şi pe ceilalţi supravieţuitori şi împreună vor reconstrui civilizaţia. Era sigur de acest lucru acum.

În cele din urmă cei trei au ajuns la o clădire care rămăsese prin cine ştie ce miracol neatinsă şi au intrat înăuntru. Clădirea era plină de oameni, prin hol şi prin încăperi. Acum cei trei treceau printre ei. Totul părea ca centrul unei fortăreţe foarte tehnologizate dintr-un timp relativ foarte îndepărtat. Iar ei trei erau tocmai în interior.

- Cum se face că această clădire pare neatinsă iar restul oraşului este distrus? Întrebă Martin. Cum a fost distrus oraşul?

- Am să-ţi povestesc despre acest lucru când vom fi singuri, îi spuse căpitanul Popa. Nu-mi place să fiu întrerupt. Ţi-e foame?

- Da.

Un răspuns foarte sigur.

- Bine. Îţi voi povesti totul în timp ce vei mânca.

Ajunşi într-o cameră, Mihai se apropie de un frigider şi scoase din el nişte mâncare pe care i-a înmânat-o lui Martin. Acesta se aşeză la o masă, ceilalţi doi pe câte un scaun în faţa lui. Trecură aşa câteva momente de tăcere în timp ce Mihai şi Ionescu îl urmăreau pe Martin cum mânca.

- Ei, care este povestea voastră? întrebă Martin printre înghiţituri.

- Am să încep eu, spuse căpitanul. În primul rând vreau să ştii că existau unele persoane care ştiau totul despre munca lui Georgescu Daniel încă înainte de a câştiga premiul Nobel. Intuind multiplele posibilităţi ale acestor cercetări, aceste persoane i-au sponsorizat mai departe munca pentru ca mai apoi să-i folosească rezultatele în scopuri personale. Nu am să-ţi spun cine sunt aceste persoane, doar că fac parte dintr-o organizaţie foarte puternică care are acces la multe lucruri şi materiale secrete. După ce am devenit căpitan am ajuns fără să vreau să fac parte şi eu dintr-o filială a acestei organizaţii, aşa am aflat despre lucrarea profesorului lui Iancu. Fostului profesor, se corectă el. În noaptea exploziei am fost trimis să adun date suplimentare despre acest lucru iar când îi cercetam hârtiile am auzit zgomotele unei lupte din camera alăturată. Strigătele pe care le auzeam indicau că cineva încerca să distrugă aparatul, îl considera sursa unui potenţial pericol. Tocmai când încercam să intru în încăpere pentru a interveni când am primit ordinul să mă retrag, senzorii din afara casei indicau o mărire neaşteptată a energiei din interiorul casei. Apoi a urmat explozia, iar restul cred că îl ştii.

- Poţi să-mi spui despre ce fel de energie era vorba în documentele profesorului, întrebă Martin. Iancu mi-a spus că nu se ştia nimic despre energia provenită din explozii.

- Nu ştiu dacă eşti la curent, dar există nişte teorii prin care se definesc nişte particule temporale mai mici care formează timpul aşa cum îl cunoaştem, spuse Mihai.

Martin clătină din cap că nu ştia şi îi făcu semn să continue.

- Totul, adică materia, energia, timpul, spaţiul, se reduce la o energie fundamentală care nu poate fi măsurată fizic cu instrumentele actuale. Este acolo, ştim asta, dar nu o putem măsura. Din câte am înţeles Iancu ţi-a povestit despre ciocnirea galaxiilor.

De data aceasta Martin aprobă.

- Şi despre teoria profesorului despre asta.

- Particulele temporale existente în urma ciocnirilor au existat întotdeauna, aşteptând să fie descoperite. Animalele sunt sensibile la aceste particule, oamenii la fel. Cel puţin unii dintre ei, avem suficiente date în istorie pentru a dovedi asta.

- Hm?

- Ai văzut sau simţit cumva viitorul, ai avut aşa numitul "deja vu"?

- Vrei să spui...?!

- Da. Oamenii interacţionează cu energia temporală în acest mod.

Iancu reveni la subiect:

- Ştiu cu siguranţă că profesorul dorea să transforme această energie într-una pe care noi, oamenii să o putem folosi. A construit aparatul cu acest scop, se pare că nu a avut rezultatul dorit. Nu ştiu ce anume a obţinut, dar a deschis o poartă prin care au venit nişte creaturi care la început au luat de la morgă corpul mortului apoi au apărut aici şi au distrus totul. Ai văzut rezultatele.

Au rămas cu toţii tăcuţi pentru câteva momente.

- Când au venit şi cum? întrebă brusc Martin.

- După ce nu te-am mai găsit în locul în care trebuia să ne întâlnim am mers direct la poliţie să-l caut pe căpitanul Popa şi să-i spun totul. Ştiam că sunteţi prieteni şi că va păstra secretul.

- A făcut bine, continuă Mihai. Când am aflat ce vi s-a întâmplat mi-am dat seama că era elementul lipsă din datele mele, nu ştiam ce anume se întâmplase cu corpul care a dispărut până nu mi-a povestit Iancu despre lumina care ţi-a rămas „lipită" pe mână. Sunt sigur că lumina a funcţionat ca un transmiţător ce are rolul de a specifica cu exactitate locul în spaţiu sau timp pe care cineva sau ceva l-a folosit ulterior pentru a distruge totul.

Rămase pe gânduri pentru o secundă, apoi continuă:

- S-ar putea ca aceste fronturi de energie să fie pentru ele un mijloc de transport, dar întrebarea este atunci de unde vin.

- Cred că de pe o altă planetă, interveni Iancu. Nu cunosc viteza de deplasare a acestor unde, dar dacă este vorba de energie temporală, atunci această energie este cel mai bun mod pentru a păstra un corp intact un timp nedeterminat până când ajungi la o planetă care îţi convine unde „aterizezi". Probabil că profesorul şi tipul mort au ajuns pe o asemenea planetă şi au considerat că fiinţele de acolo ne sunt primejdioase.

- Dar cum te mai întorci în acest caz? întrebă Martin. Aceste unde au numai o singură direcţie de deplasare.

- Cu o undă care vine din sens contrar, boule! îl apostrofă Ionescu.

- Este posibil, spuse Martin neluând în seamă ultimul cuvânt al fostului său coleg.

Se ridică în picioare sub povara unui impuls de idei de neoprit, începu să se plimbe prin cameră vorbind cu o viteză infernală de parcă ar fi gândit cu voce tare:

- Dar mai este posibil şi faptul că la întâlnirea dintre aparatul profesorului tău şi aceste unde de energie să aibă loc o explozie care să creeze nişte deplasări temporale. Vestitele călătorii temporale care îţi plac atât de mult, îi spuse el lui Mihai. În mod obişnuit noi nu le putem înregistra, dar aparatul o face şi le transformă în efecte pe cale noi le-am putut trăi: mortul care a dispărut, lumina de pe mâna mea şi, de ce nu, civilizaţia „extraterestră" care ne-a distrus oraşul şi care de fapt ar putea să vină la fel de bine din viitorul sau din trecutul îndepărtat. Viaţa extrem de lungă a planetei face posibilă evoluţia, maturizarea şi distrugerea mai multor civilizaţii succesive, de exemplu dinozaurii, civilizaţia de pe misteriosul continent al Atlantidei şi noi, oamenii. Dacă noi am dispărea în acest moment este posibil ca după noi să mai apară una sau mai multe civilizaţii pe această planetă.

Martin sorbi dintr-un pahar de pe masă până la fund şi se aşeză înapoi pe scaun. Tăcu brusc iar cei doi, ameţiţi de plimbarea lui şi plini de gânduri tăcură şi ei. Martin termină de mâncat înainte de a se gândi să continue să vorbească, dar Mihai i-o luă înainte:

- Oricare ar fi adevărul, trebuie să cădem de acord că acest aparat este periculos. A cauzat moartea unui om, dispariţia altuia într-o explozie şi a adus acele fiinţe care au distrus oraşul cu toată împotrivirea noastră.

- Ştiam deja asta, ridică Iancu din umeri. Dar nu am crezut-o până acum.

- Te-am întrebat mai devreme cum au reuşit aceste fiinţe să vină şi să distrugă oraşul, dar nu mi-ai mai răspuns, spuse Martin.

- Ai dreptate. În aceeaşi perioadă în care Iancu a venit să-mi spună că ai dispărut la locul exploziei mi-am alertat superiorii referitor la acest lucru şi le-am spus să izoleze complet oraşul până la noi date.

- Le stă în putere să facă acest lucru?

- Da. Acesta şi încă multe altele, îi răspunse de data aceasta Dublu I. Sunt o organizaţie destul de puternică.

- Destul de puternică? se întoarse căpitanul spre Ionescu accentuând primul cuvânt.

- Nu aţi reuşit să-i opriţi să transforme oraşul în ruine cu toate încercările voastre.

- Aici ai dreptate, dar am reuşit până la urmă să-i trimitem înapoi de unde au venit. Şi cel mai important lucru, am reuşit să protejăm această clădire unde ne ţinem toate documentele şi aparatele de care avem nevoie pentru a lansa un contraatac.

- Vreţi să contraatacaţi? explodă din nou Martin. Nu v-a ajuns lupta, nu v-au ajuns cîţi au murit?

- Pentru noi au fost mai mult decât suficienţi, îi răspunse calm căpitanul. Dar ei nu au milă, au pornit să ne distrugă pe toţi şi sunt sigur că se vor întoarce. Acum au întâmpinat împotrivire, dar cînd se vor întoarce vor fi mai bine pregătiţi şi vor reuşi să ne distrugă. De data aceasta am avut noroc, dar data viitoare...

- Cum au ajuns aici? întrebă din nou Martin.

- Nu ştiu exact. Nava lor a apărut pe neaşteptate deasupra oraşului, panica s-a răspândit cu rapiditate prin oraş, iar oamenii au început să fugă. Cea mai mare parte a acestora nu au reuşit să iasă din oraş, iar cei care au făcut-o au fost omorâţi de patrulele noastre care ţineau intruşii la depărtare.

- De ce?

- De ce au fost omorâţi? completă căpitanul întrebarea. Oraşul era declarat în carantină, iar eu cred că oamenii din afară că au văzut nava. Nu puteau să-i lase pe oameni să o atragă în afara oraşului atâta vreme cât nu eram pregătiţi să o distrugem, în plus nu aveau cum să ştie dacă oamenii din maşini erau contaminaţi sau nu cu vreun virus lansat de pe navă. Asta în cazul în care cei din maşini erau oameni.

- Aţi văzut vreo fiinţă coborând de pe navă? întrebă Martin încercând să-şi stăpânească emoţiile.

- Nu, nimic. Doar nava şi atât.

- Cum a dispărut?

- Era în mijlocul atacului asupra acestei clădiri când a avut loc o explozie de lumină albăstruie care a înconjurat nava şi a dispărut, îi răspunse Mihai.

- O lumină asemănătoare celei de pe mâna ta, completă Iancu. Nu am văzut cum şi unde a apărut nava, dar martorii spun că s-a întâmplat în cartierul în care ai dispărut şi era înconjurată de o lumină albăstruie.

Martin îi mulţumi cu un zâmbet rece şi scurt şi i se adresă lui Mihai:

- Cum aţi reuşit să protejaţi atât de bine clădirea?

- Câmp de forţă, veni răspunsul, iar Martin începu să zâmbească larg pufnind. Văd că nu mă crezi, continuă căpitanul, dar este adevărat. Câmpul de forţă a fost descoperit cu mai mult de un an în urmă, dar a fost ţinut în secret pentru a ne proteja.

- Proteja de ce? veni întrebarea ironică.

- Ascultă, spuse furios căpitanul. Nu vreau să mă cert cu tine pentru ceva care nu are nici o legătură cu noi. Există secrete pe care organizaţia din care fac parte le cunoaşte, secrete care trebuie să rămână aşa pentru că ar reprezenta un pericol mai mare decât un ajutor pentru omenire. Trebuie să rămână aşa până când omenirea va fi capabilă să le accepte.

- Chiar şi asta?

- Da. Chiar şi asta. Nu mă întreba de ce, nici eu nu ştiu. Ia spune-mi, ce s-a întâmplat în perioada când ai dispărut? schimbă el subiectul.

Martin rămase pe gânduri înainte de a le răspunde. Apoi le povesti ce i se întâmplase la locul exploziei în timp ce se plimba prin cameră.

- Atunci am leşinat. Nu ştiu ce s-a mai întâmplat după aceea, dar m-am trezit câteva ore mai târziu, era aproape seară iar oraşul era deja pustiit. Îmi era frig. Am rătăcit prin oraşul pustiu până m-aţi găsit voi.

Se opri brusc din mers.

- Se întâmplă ceva, spuse el sumbru. Ceva rău.

În acel moment uşa se deschise brusc, iar un om îşi băgă capul pe uşă şi strigă:

- Nava a apărut din nou.

Cei trei se repeziră afară. Au primit fiecare o armă pe care Martin o recunoscu şi au ajuns undeva în zona intrării în clădire. Cu tot întunericul de afară nava era acum vizibilă cu ochiul liber, dar cu toate acestea nimeni nu trăgea. Aveau ordine precise de a trage numai dacă erau atacaţi. Martin putea să vadă nava care se apropia prin aer de cealaltă parte a râului ca prin ceaţă, aerul tremura la o distanţă de câţiva metri de clădire.

- *Probabil că au activat câmpul de forţă.*

Nava se opri deasupra râului, la numai câţiva zeci de metri de clădire şi rămase pe loc aşteptând. Martin se apropie de căpitan şi îi şopti:

- Poţi să comunici cu ceilalţi oameni din clădire?

- Da, prin staţie, îi răspunse acesta. De ce?

- Am o bănuială pe care vreau să o verific. Spune-le că am să ies din clădire şi că nu vreau să fiu împuşcat, spuse în timp ce îi lua staţia din mâinile căpitanului.

- Eşti nebun! exclamă Ionescu. Hei, aşteaptă, strigă el în timp ce Martin se îndepărta de ei îndreptându-se spre poarta clădirii.

Îi dădu arma sa unuia dintre oamenii de pe coridor şi se năpusti afară urmat de Ionescu şi căpitan. Aceştia reveniră înapoi înăuntrul clădii în timp ce Martin trecea prin câmpul de forţă şi se îndrepta hotărât spre navă. Spre surpriza celor din clădire nava nu deschise focul, iar Martin reuşi să ajungă nestingherit pe mal. Nava înaintă la rândul ei până ajunse deasupra lui după care acesta a fost tras înăuntrul navei prin ceva ce păru a fi un curent de aer. Sau o rază tractoare.

Căpitanul terminase de transmis mesajul şi aştepta împreună cu tot restul oamenilor din clădire şi din jurul ei tensionaţi, cu degetele pe trăgaciul fiecărei arme, gata să deschidă focul la orice acţiune suspectă a navei când Martin dispăru. Simţi tensiunea oamenilor săi crescând şi reuşi până la urmă să-i oprească să tragă, era sigur că merita să aştepte. Dacă cei de pe navă nu îl uciseseră pe Martin când avusese prilejul, poate avea să rezolve problema fără vărsare de sânge. Trebuiau numai să aştepte.

În cele din urmă vocea lui Martin răsună în staţia de emisie-recepţie:

- Martin către Popa! Răspunde Mihai.

- Sunt aici.

- Nu ne vor răul, vor numai să distrugă aparatul. Este periculos.

- Asta ştim şi noi. Nu ştim însă de unde vin ei, îi răspunse Ionescu. Întreabă-i.

- Vin dintr-o dimensiune paralelă, acolo unde istoria a avut un curs foarte diferit de istoria pe care o cunoaştem noi. Aparatul este o poartă între asemenea dimensiuni, dar le pune în pericol pe amândouă. Le afectează fundamentul, nu ştiu ce înseamnă asta, dar mi-au spus-o ei.

- Ce trebuie să facem? întrebă căpitanul.

- Mai întâi trebuie să descoperiţi poziţia exactă a aparatului, se auzi o voce necunoscută venind din navă, apoi, în momentul trecerii noastre prin poartă să-l distrugeţi. Cu o bombă nucleară dacă se poate.

- Stai un pic, strigă căpitanul în microfonul staţiei sale. O bombă nucleară ar distruge ce-a mai rămas din oraş şi o zonă de câţiva kilometri pătraţi în jurul lui.

- Nu şi dacă veţi înconjura zona detonării cu un câmp energetic ca şi cel pe care îl aveţi în jurul clădirii, se auzi vocea necunoscută. Astfel toată energia se va transmite de-a lungul porţii şi o va distruge în întregime.

În timp ce strigătele de protest se auzeau de pretutindeni, vocea lui Ionescu reuşi să se facă auzită prin staţia de emisie-recepţie:

- Dar cu voi ce se va întâmpla în acest caz?

Se lăsă o tăcere totală, toţi amuţiseră aşteptând răspunsul.

- Nu ştim. Am putea să reuşim să ajungem dincolo neatinşi, dar am putea să fim distruşi pe drum. Este un risc pe care îl putem accepta.

O nouă perioadă de tăcere se lăsă după acest răspuns. În cele din urmă vocea căpitanului se făcu auzită:

- Cât timp mai aveţi până la plecare?

- Puţin mai mult de o oră. Puteţi face rost de ceea ce v-am cerut?

Căpitanul tăcu aruncând o privire în jurul să. Oamenii pe care îi putea se uita la el aşteptând să se hotărască. Era decizia lui, până la urmă, nu a şefilor din clădire. Importanţa acesteia i se dezvălui în întreaga sa forţă aproape copleşindu-l.

- O să încercăm, răspunse el dintr-o dată uimindu-se pe sine.

Oamenii nu-i răspunseră cu urale, doar erau militari, ci cu un soi de grabă liniştită corespunzătoare eficienţei maxime. Căpitanul îşi închise aparatul şi începu să dea ordine oamenilor să oprească scutul şi să formeze echipele necesare pentru identificarea exactă a locului în care se afla

aparatul şi transportarea unui scut mic, dar de intensitate mare în acel loc. Apoi se urcă la etaj şi intră în camera de transmisiuni unde îi găsi acolo pe superiorii săi direcţi.

- Am comandat deja scutul de forţă şi bomba, îi spuse unul dintre ei. Va dura aproape o oră ca să ajungă aici din Rusia.

- Până atunci totul va fi aranjat aici, spuse căpitanul. Vom fi în contratimp, dar cred că ne vom descurca.

Următoarea oră a trecut foarte repede, dar în acelaşi timp şi foarte încet. Căpitanul era ocupat până peste cap cu pregătirile, dar nu se putea să nu se uite la ceas în fiecare două minute aşteptând avionul care le aducea „produsele". Când, în cele din urmă, acesta a aterizat pe aeroport trei camioane erau deja acolo aşteptându-l. Au pornit cu viteză spre locul exploziei originale. Ionescu era în unul din camioane şi, în timp ce treceau printre ruine şi maşinile arse de explozii, nu se putu să nu se gândească la ultimele două zile. Momentul în care îl văzuse pentru prima oară pe cel care avea să le aducă atâtea necazuri cu rana lui luminoasă i se părea nespus de îndepărtat, de parcă trecuseră săptămâni şi chiar lui de atunci. Acum cu greu mai putea să recunoască zona sau măcar locurile familiare din jur, iar dacă nu ar fi fost urmele de fum peste tot, pe maşinile distruse şi pe zidurile caselor distruse ori corpurile carbonizate şi mormanele de haine şi alte lucruri care zăceau pe jos, Iancu ar fi crezut că se afla într-un oraş părăsit de zeci, poate chiar sute de ani. Aproape că nici nu-i mai venea să creadă că oraşul fusese atât de plin de viaţă cu numai două zile în urmă.

Au ajuns la locul stabilit, iar acolo Iancu l-a găsit pe căpitan aşteptându-i.

- Ce-ai mai auzit de la Martin? îl întrebă el.

- Nimic, dar nava trebuie să plece dintr-un minut în altul. Este încă pe navă.

Oamenii din camioane au dat jos cu grijă încărcătura acestora şi, împreună cu cei care îi aşteptau au instalat scutul şi bomba în poziţiile necesare.

- „Lucrurile" au fost pregătite, vorbi căpitanul în staţia de emisie-recepţie.

- Bine, îl auzi pe Martin. Vom ajunge şi noi în curând acolo.

- Aş avea o întrebare, spuse Ionescu în staţia căpitanului. Ai de gând să pleci cu ei sau rămâi aici?

Nu se auzi nici un răspuns, dar Martin îşi făcu apariţia pe neaşteptate lângă ei.

- Nici nu vă va vine să credeţi câte lucru am aflat de la ei, spuse el. Sunt de-a dreptul fenomenali.

- Pari încântat, spuse Mihai.

- *Sunt* încântat. Am aflat lucruri despre lumea lor care nici nu credeam că puteau să existe. Ştiai că acolo nici măcar nu a existat comunismul?

- De fapt ce s-a întâmplat acolo, când ai ieşit din clădire de parcă nu exista nici un pericol? întrebă Ionescu.

- Când am dispărut, ştii tu, ieri dimineaţă a fost din cauza faptului că am fost tras prin poartă spre lumea lor. Dar m-am întors, iar lumina de pe mână dispăruse. Am crezut că ei au făcut acest lucru, iar faptul că urmau să vadă un chip cunoscut avea să-i împiedice să tragă. S-a dovedit că aveam dreptate, iar acum...

Văzură silueta navei pregătită să treacă prin poartă.

- Nu mai este mult, spuse Martin. Poarta se va deschide în orice moment. Cum va acţiona bomba?

- După ce nava va trece prin poartă, spuse căpitanul, vom porni scutul şi vom detona bomba. Fiind vorba de nanosecunde între etape, nu va reprezenta nici un pericol pentru noi.

Martin se apropie de ei gânditor şi aruncă o privire spre nava care continua să se apropie. Oamenii forfoteau în jurul lor ocupându-se de ultimele pregătiri.

- Mă întrebam un lucru: de ce aparatul a deschis o poartă tocmai spre lumea lor? Un lucru ciudat pe care mi l-ai spus despre profesor m-a pus pe gânduri: spuneai că atunci când îţi era profesor şi se părea un om obişnuit care după aceea s-a dovedit un geniu. Pentru o deschidere interdimensională nu ar trebui două aparate care să acţioneze asemenea unor poli magnetici diferiţi?

Căpitanul privi îngândurat scutul care zăcea inutil în groapa provocată de explozia casei profesorului.

- De fapt unde este profesorul? Nu a mai fost găsit nicăieri după explozia care i-a distrus casa.

- Probabil că a trecut prin poartă înainte de explozie, îşi dădu cu părerea Ionescu.

- Nu mi-au spus nimic despre acest lucru, spuse Martin. Sunt sigur că dacă s-ar fi întâmplat acest lucru, atunci mi-ar fi spus. Nu aveau de ce să-l reţină acolo, pe mine nu m-au reţinut prea mult.

- Numai dacă nu cumva pericolul sunt chiar cei de pe navă, spuse căpitanul. Iar tu ai fost momeala, spuse el adresându-se lui Martin.

Aruncă o privire spre navă şi se îndreptă spre maşina cu care ajunsese acolo pentru a-şi lua arma. Nu am mai apucat să ajungă la maşină, explozia bombei nucleare i-a înghiţit pe toţi. Pe toţi cei de faţă şi pe toţi oamenii din oraşul în flăcări.

7

Nava survola oraşul acum complet distrus. Comandantul acesteia se adresă ofiţerului de comunicaţii:

- Trimite-le un mesaj celor de acasă. Prima etapă a fost îndeplinită, celelalte nave pot trece prin Poartă acum. Suntem pregătiţi pentru etapa a doua a invaziei.